

Για την παιδεία μας

/ Γνώμες

Ο κόσμος μας πορεύεται συνεχώς σε μία πραγματικότητα στην οποία το κλειδί είναι η πληροφορία. Χωρίς να αρνείται στη θεωρία τη γνώση, στην πράξη την έχει υποκαταστήσει από τις δυνατότητες που προσφέρουν οι μηχανές αναζήτησης, τις βεβαιότητες ότι εφόσον κάτι εντοπίζεται στην εικονική πραγματικότητα, δεν μπορεί παρά να είναι αληθινό, καθώς και ένα αίσθημα αυτάρκειας, ότι εφόσον έχουμε τη δυνατότητα της εύρεσης της πληροφορίας, αυτό είναι αρκετό για να αισθανόμαστε ότι γνωρίζουμε.

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Μέσα στο κλίμα αυτό ξεκινά για μία ακόμη χρονιά η προσπάθεια των παιδιών να φοιτήσουν στο σχολείο. Με εκπαιδευτικούς δεσμευμένους, αλλά και ανακουφισμένους από τα σχολικά βιβλία και προγράμματα της πολιτείας, διότι είναι συγκεκριμένη και ποσοτικοποιημένη η γνώση την οποία καλούνται να προσφέρουν στους μαθητές και τις μαθήτριες, με μία αδιόρατη ελπίδα ότι τα

παιδιά δεν θα τους κάνουν τη ζωή δύσκολη στις τάξεις, ότι θα τους επιτρέψουν να κάνουν το μάθημά τους χωρίς προβλήματα και με την αίσθηση ότι έχουν μια κάποια εξουσία στα χέρια τους, μολονότι, στην πραγματικότητα, δεν ξέρουν τι είδους είναι αυτή και πώς μπορούν να την αξιοποιήσουν. Διότι υπάρχει η εξουσία της παιδαγωγίας και η εξουσία της αυθεντίας.

Τη δεύτερη τη δίνουν οι νόμοι και οι κανονισμοί, που προφανώς χρειάζονται, διότι δεν είναι όλα τα πρόσωπα σε μια σχολική τάξη αγγελικά, διότι υπάρχουν παραβάσεις, δυσκολίες, προβλήματα, πείσμα που δεν επιτρέπει την υπακοή, όχι ως κατάπνιξη του νου και των συναισθημάτων, αλλά ως εμπιστοσύνη. Η εξουσία της παιδαγωγίας όμως είναι αυτή που καθιστά τον εκπαιδευτικό ηγέτη σε έναν δρόμο στον οποίο ο μαθητής θα νιώσει ότι υπάρχουν αξίες με τις οποίες μπορούμε να συνυπάρξουμε, να δημιουργήσουμε, να αναδειχθούμε, να χαρούμε, να παρηγορηθούμε. Η αυθεντική παιδαγωγία άλλωστε δεν μπορεί να είναι κάτι άλλο παρά αγάπη.

Σ' αυτό το πλαίσιο οι γονείς προσπαθούν να έχουν ό,τι χρειάζεται για τα παιδιά τους, κυρίως από πλευράς υλικών υποδομών, ώστε να αισθάνονται καλά στο σχολείο. Φροντίζουν για συμπληρωματική βοήθεια, ώστε οι μαθητές να τα καταφέρουν καλύτερα στις σχολικές τους επιδόσεις. Είναι έτοιμοι να υπερασπιστούν τα παιδιά τους, αν υπάρξει κάποιο πρόβλημα στη σχολική καθημερινότητα. Υπάρχουν όμως κι εκείνοι που επαναπαύονται με την αίσθηση ότι το σχολείο είναι ένα εξαιρετικό parking παιδιών, μέσα από στο οποίο αυτά είναι ασφαλή και οι μεγάλοι μπορούν να συνεχίσουν τη ζωή τους σε όλες τις κοινωνικές της διαστάσεις.

Και τα παιδιά; Πέρα από την κάποια λύπη που θα βγούνε από τους καλοκαιρινούς τρόπους της ραστώνης, της χαλάρωσης, της αδιαλείπτου μετοχής στην εικονική πραγματικότητα, κατά βάθος θέλουν το σχολείο, διότι εξακολουθεί να είναι τόπος συνάντησης. Και αποτυπώνεται η δίψα του ανθρώπου για κοινωνικότητα και μοίρασμα μέσα στις σχέσεις που αναπτύσσονται στο σχολείο, στις φιλίες, στις παρέες, ακόμη και στις μικρές εχθρότητες. Το σχολείο δίνει ζωή. Το πρόβλημα έγκειται όμως στο να καταφέρουν να βρουν την οδό που νικά την αυτάρκεια της πληροφορίας και να εισέλθουν στον κόσμο της γνώσης, αυτής που λειτουργεί ως αφύπνιση νου και καρδιάς, αυτής που κάνει την ψυχή να θέλει κι άλλο, όχι μόνο για την ίδια, αλλά για να μοιραστεί τη χαρά που ελευθερώνει.

Στα σπίτια μας οι μεγαλύτεροι ας συζητάμε για την ημέρα που πέρασε στο σχολείο ή και στο πανεπιστήμιο. Θα μάθουμε κι εμείς, αλλά θα βοηθήσουμε και τα παιδιά μας να νιώσουν ότι η ζωή τους ενδιαφέρει πέρα από τις ψηφιακές αναρτήσεις!

themistoklismourtzanos.blogspot.com

Πηγή: pemptousia.gr